

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

11 iunie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judcători – Elena Covalenco și Liliana Catan,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 24 octombrie 2013, declarat de către avocatul Turculeț Mariana, în numele inculpatului,

Bîrcă Victor Gheorghe, născut la 21 decembrie 1992,
originar și domiciliat r-1 Cantemir, s. Haragîș.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță: 30.04.2012-24.05.2013
2. în instanța de apel: 29.07.2013-24.10.2013
3. în instanța de recurs: 08.04.2014 - 11.06.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cantemir din 24 mai 2013, Bîrcă V.G. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, la amendă în mărime de 8000 lei.

2. Potrivit sentinței, Bîrcă V.Gh. în noaptea spre 12 decembrie 2011, aflîndu-se în s. Haragîș, r-1 Cantemir, împreună și de comun acord cu Soltuz Andrei și Vitalii, la propunerea ultimului, avînd intenția sustragerii bunurilor altor persoane, distribuind între ei rolurile, a pătruns în gospodăria cet. Jorovlea Galina din s. Haragîș, r-1 Cantemir, de unde au sustras un măgar la prețul de 1100 lei și doi iepuri la prețul de 200 lei și 50 lei, cauzîndu-i astfel lui Jorovlea G. o pagubă materială în proporții considerabile, în sumă totală de 1350 lei.

Acțiunile lui Bîrcă V.Gh. au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvîrșită de mai multe persoane, prin pătrunderea în alt loc de depozitare, cu cauzarea pe daune cu proporții considerabile.*

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, în care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bîrcă V.Gh. să fie condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, invocînd stabilirea greșită a pedepsei sub formă de amendă, luînd în considerație situația materială a inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 24 octombrie 2013, a fost admis apelul declarat, casată sentința în partea aplicării pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, prin care Bîrcă V.Gh. a fost condamnat în baza art.

186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, la 6 luni închisoare. În rest sentința fiind menținută.

Verificând aspectele de drept operate de instanța de fond la stabilirea și individualizarea pedepsei pentru inculpatul Bîrcă V.Gh., instanța de apel a considerat că apelul necesită a fi admis cu casarea sentinței în latura penală, și adoptarea unei noi hotărîri în partea stabilirii pedepsei.

Instanța de apel a menționat că, la stabilirea și individualizarea pedepsei pentru inculpat, prima instanță a aplicat pedeapsa cu amenda, în lipsa propriu-zisă a inculpatului sau al reprezentantului acestuia, instanța fiind lipsită de posibilitatea de a lua în calcul starea materială a inculpatului. Ascunderea inculpatului de justiție nu prezintă nici o siguranță a reeducării inculpatului prin executarea eventualei pedepse sub formă de amenda, și exclude eventuala pedeapsă cu munca neremunerată în folosul comunității, ultima fiind posibilă spre aplicare doar cu acordul inculpatului. Circumstanțele în cauză, în viziunea instanței de apel au atestat faptul că, unica pedeapsă capabilă să restabilească echitatea socială și să asigure reeducarea inculpatului este închisoarea, care în funcție de prezența circumstanțelor atenuante ale răspunderii inculpatului, urmează a fi apropiată de limita minimă a acestei pedepse, stabilită de art.186 alin.(2) Cod penal.

5. Decizia instanței de apel se contestă, cu recurs de către avocatul Turculeț M., în numele inculpatului, în care se solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, invocînd că instanța de apel neîntemeiat a aplicat pedeapsa cea mai aspră.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către apărător, solicitînd respingerea acestuia ca depus peste termen, deoarece recurentul, declarînd recursul a depășit termenul de 30 de zile.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Partea apărării invocă dezacordul cu decizia instanței de apel, în partea stabilirii pedepsei, astfel, în privința calificării acțiunilor inculpatului Bîrcă V.Gh. în baza art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, instanța de recurs nu se va expune.

Analizînd conținutul recursului declarat, Colegiul constată că apărătorul a invocat aplicarea neîntemeiată a celei mai aspre pedepse.

În acest sens Colegiul reține că, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. b),c),d) Cod penal, sancțiunea căruia prevede: *“amendă în mărime de la 300 la 1000 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 4 ani”*.

Instanța de fond i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de: „amendă în mărime de 8000 lei”. Însă instanța de apel i-a stabilit pedeapsa sub formă de: „6 luni ani închisoare”.

În prezența circumstanțelor descrise, Colegiul consideră necesar de specificat faptul că, sancțiunea art. 186 alin. (2) Cod penal, prevede următoarele pedepse alternative: amendă, muncă neremunerată în folosul comunității și închisoare.

Astfel, în cazul în care sancțiunea articolului prevede pedepse alternative, individualizarea categoriei pedepsei se începe de la pedeapsa cea mai blândă, care întotdeauna este înscrisă prima în sancțiune conform ierarhiei pedepselor legiferaute în art. 62 Cod penal. La individualizarea categoriei pedepsei, instanța de judecată trebuie să țină cont de criteriile prevăzute de art. 75 Cod penal și scopurile pedepsei prevăzute în art. 61 Cod penal.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 75 alin. (2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Concluzia instanței cu privire la aplicarea unei pedepse mai aspre urmează a fi motivată. Instanța de judecată urmează de fiecare dată să argumenteze în sentință motivul neaplicării unei pedepse mai blânde prevăzute de lege în sancțiunea articolului respectiv.

Raportînd cele menționate la cazul supus judecării, instanța de recurs consideră că, în mod just instanța de apel la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsă a admis apelul procurorului și a casat decizia instanței de fond, aplicînd pedeapsa sub formă de închisoare, motivînd corespunzător temeiurile neaplicării pedepselor mai blînde prevăzute de sancțiunea articolului în baza căruia este condamnat inculpatul, adică amenda și munca neremunerată în folosul comunității.

Astfel, în viziunea Colegiului este întemeiată concluzia instanței de apel că: „la stabilirea și individualizarea pedepsei pentru inculpat, prima instanță a aplicat pedeapsa cu amenda, în lipsa propriu-zisă a inculpatului sau al reprezentantului acestuia, instanța fiind lipsită de posibilitatea de a lua în calcul starea materială a inculpatului. Ascunderea inculpatului de justiție nu prezintă nici o siguranță a reeducării inculpatului prin executarea eventualei pedepse sub formă de amenda, și exclude eventuala pedeapsă cu munca neremunerată în folosul comunității, ultima fiind posibilă spre aplicare doar cu acordul inculpatului. Circumstanțele în cauză, în viziunea instanței de apel au atestat faptul că, unica pedeapsă capabilă să restabilească echitatea socială și să asigure reeducarea inculpatului este închisoarea, care în funcție de prezența circumstanțelor atenuante ale răspunderii inculpatului, urmează a fi apropiată de limita minimă a acestei pedepse, stabilită de art.186 alin.(2) Cod penal”.

Colegiul atestă corectitudinea acestei constatări luînd în considerație prevederile art. 64 alin.(3) Cod penal, "...mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele de la 150 la 1000 unități convenționale, în funcție de

caracterul și gravitatea infracțiunii săvârșite, ținându-se cont de situația materială a celui vinovat...". Deci, raportînd posibilitatea aplicării pedepsei sub formă de amendă, la cazul supus judecării, Colegiul consideră just enunțul instanței de apel precum în lipsa propriu-zisă a inculpatului la judecarea cauzei, instanța de judecată a fost în imposibilitate de a elucida chestiunea cu privire la starea materială a inculpatului la moment și ca urmare posibilitatea achitării amenzii stabilite.

Constatarea de către instanța de apel a imposibilității aplicării inculpatului pedepsei sub formă de munca neremunerată în folosul comunității, Colegiul de asemenea o consideră justificată, deoarece spre deosebire de pedepsele cu închisoare sau amendă, care pot fi aplicare coercitiv indiferent de voința infractorului, sancțiunile și măsurile comunitare necesită cooperarea acestuia pentru a-și atinge scopurile, de aceea munca neremunerată în folosul comunității poate fi aplicată doar persoanelor care acceptă să execute o asemenea pedeapsă. Inculpatul prin eschivarea de la prezentarea în fața instanței de judecată, și-a creat situația imposibilității de a-și exprima acordul în fața instanței de judecată la executarea pedepsei sub formă de munca neremunerată, ca urmare fiind imposibilă și aplicarea unei asemenea pedepse.

Colegiul constată că, pedeapsa astfel cum a fost individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 Cod penal, și se apreciază că pedeapsa sub formă de închisoare, față de natura și gravitatea faptei comise, a circumstanțelor reale de săvârșire a acesteia și a celor personale ale inculpaților, este aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale. Mai mult ca atât, Colegiul remarcă faptul că, deși sancțiunea art. 186 alin. (2) lit. b),c),d) Cod penal, prevede: "*închisoare de pînă la 4 ani*", instanța de apel reieșind din circumstanțele menționate, în mod just i-a stabilit cuantumul minim prevăzut de sancțiunea în cauză – 6 luni.

În recursul ordinar recurentul deși a indicat ca temei pentru recurs doar art. 427 Cod de procedură penală, însă lecturînd textul recursului se întrevide temeiul de casare prevăzut la pct. 10) alin. (1) ale art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul analizînd cazul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, cu referire la aplicarea pedepsei individualizate contrar prevederilor legale, a constatat că acesta nu este incident în cauză, fiind analizat detaliat în prezentul punct al deciziei, precum și instanța de apel a examinat cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și de procedură, corect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, stabilind corect tipul și cuantumul pedepsei inculpatului.

În urma celor supra indicate, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărîrilor judecătorești

adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 24 octombrie 2013, declarat de către avocatul Turculeț Mariana, în numele inculpatului, **Bîrcă Victor Gheorghe**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 09 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Liliana Catan